

Tarih: 11-09-2020

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَلَا تَمَنَّوْا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا
اَكْتَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا اَكْتَسَبْنَ وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ
اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ
إِيَّاهُمْ وَالْحَسَدَ فَإِنَّ الْحَسَدَ يَأْكُلُ الْحَسَنَاتِ كَمَا تَأْكُلُ النَّارُ
”الْحَطْبَ“.

İYİLİĞİ TÜKETEN ATEŞ: HASET

Muhterem Müslümanlar!

Peygamber Efendimiz sahabe kiramdan birisi için üç kez şimdi yanınıza cennetlik bir adam geliyor buyurmuştu. Bu sahabenin hangi amelleri işleyerek böyle bir övgüye nail olduğunu öğrenmek isteyen Abdullah b. Amr ona üç gün misafir olmuş ve o günleri şöyle anlatmıştı: “Üç gece geçince yaptığı ibadetleri neredeyse küçümseyecektim. Bunun üzerine ona dedim ki: Hz. Peygamber üç kere, “cennetlik bir adam geliyor” dedi, üçünde de sen çıktın geldin. Ben de senin yanında kalıp ne yaptığını görmek ve aynısını yapmak istedim. Ancak görüyorum ki sen çok da fazla bir şey yapmıyorsun. Seni, Hz. Peygamberin söylediği bu dereceye ulaştıran nedir? diye sordum. O da sakince: "Sadece gördüklerin." dedi. Bu cevap üzerine yanından ayrıldım. Fakat çok uzaklaşmadan beni çağırdı ve şöyle dedi: “Ancak bir şey daha var. Ben kalbimde hiçbir Müslüman’a karşı kin, nefret ve düşmanlık bulundurmam ve Allah’ın kendisine ihsanda bulduklarından dolayı hiç kimseye haset etmem.” Bunun üzerine Abdullah b. Amr diyor ki: “İşte seni yücelten bu! Bizim yapamadığımız da bu!”¹

Muhterem Müslümanlar!

İnsan hem iyi hem de kötü duygularla donatılmış bir varlıktır. Dünya ve Ahiret mutluluğu, iyi duygularımızı hareke geçirmek, kötü duygularımızdan da arınmakla mümkündür. Dünya ve ahirette hüsrana uğramamıza sebep olan duygulardan biri de haset’tir. Haset, başkasının sahip olduğu maddi ya da manevi bir değer, onun elinden çıkmasını istemek anlamına gelir. Kıskançlık kelimesiyle de karşılanan hasedin temelinde, ilahi takdir ve taksime razı olmama vardır. Bu yüzden

haset, dinimizde haram kılınmış, gayri ahlaki özelliklerden kabul edilmiştir. Okuduğum ayeti kerimede Yüce Rabbimiz bizleri bu konuda uyarmakta ve şöyle buyurmaktadır: “Allah’ın sizi birbirinizden üstün kıldığı şeyleri iç çekerek arzu etmeyin. Erkeklerin de kazandıklarından nasipleri var, kadınların da kazandıklarından nasipleri var. Allah’ın lütfundan isteyin; şüphesiz Allah her şeyi bilmektedir.”² Peygamber Efendimiz (sav) de hasetin ne kadar tehlikeli bir hastalık olduğunu şöyle ifade etmiştir: “Hasetten sakının. Çünkü ateşin odunu yakıp tükettiği gibi haset de iyi amelleri yakar, bitirir.”³

Değerli Müminler!

Hasedin zararı sadece haset edenle sınırlı kalmayıp toplumun huzurunu da etkiler. Müslümanların birbirlerini kıskanmaları, çekememeleri, birbirlerinin imkânlarına göz dikmeleri kardeşlik hukukuyla bağdaşmayacağı gibi, toplumda güven duygusunu da ortadan kaldırmaktadır. Haset eden kişi, Allah’ın kendisine lütfettiği nimetleri görmeyip, daha çok başkalarının sahip olduğu nimetlere göz dikerek, onlara karşı kin güder. Hz Peygamber haset ve buğzu önceki milletlerin yıkılmasına sebep olan bir hastalık olarak ifade ederken⁴ hasedin toplumsal zararına işaret etmiştir.

Değerli Müminler!

Allah Teâlâ, bilgi, düşünce, mal mülk, para pul, mevki makam, şan şöret, vücut güzelliği gibi akla gelebilecek hemen her hususta insanları farklı yaratmış, kimine bu nimetlerinden bolca ihsanda bulunmuş, kimine ise az vermiştir. Şüphesiz Allah’ın her tasarrufunda bir hikmet vardır.⁵ Kişi mutlu olmak ve nefsinin vesveselerinden emin olmak istiyorsa, din konusunda kendisinden üstün gördüğü kimselere bakmalı, onlar gibi olmaya çalışmalıdır. Maddi imkanlar konusunda ise, az olanlara bakmalı, Allah’ın kendisine verdiği nimetlere şükretmelidir. Hutbemi bir hadisi şerifle bitiriyorum: “Birbirinize kin beslemeyin, birbirinize haset etmeyin, birbirinize sırt çevirmeyin. Ey Allah’ın kulları! Kardeşler olun!..”⁶

Hollanda Diyanet Vakfı

¹ İbn Hanbel, III, 166.

² Nisâ, 4/32.

³ Ebû Dâvûd, Edeb, 44 ;İbn Mâce, Zühd, 22.

⁴ Tirmizi, Sıfatu'l-Kıyame, 57.

⁵ Âl-i İmrân, 3/14.

⁶ Buhârî, Edeb, 62; Müslim, Birr, 23.